

Em Không Biết

<http://www.4vn.net/truyenngan/tinh.cam/em.khong.biet.htm>

Hồi ấy khu tập thể nhà tôi thường đóng cổng vào lúc mười một giờ khuya .

Vì thế mười một giờ kém năm là anh dắt xe ra khỏi khu tập thể , đứng vật vờ phía bên kia cổng như một người đi đường . Còn tôi thoáng thấy người trực đi vào là tôi đóng cửa nhà , một mình rồi cũng đi ra cổng . Câu chuyện của chúng tôi lại tiếp tục ; anh ở bên kia , tôi ở bên này .

Câu chuyện của những người đang yêu , hình như bao giờ cũng dài đến vô tận...

Những vòng sắt quấn quanh lỗ khoét , ở cổng khu tập thể , chỉ chừa lại có một khoảng nhỏ xiu vừa đủ cho tôi thò ngón tay sang đến bên kia . Anh hôn lên ngón tay được thò qua cái khoảng nhỏ ấy khi chia tay .

Tôi đã ngủ ngon lành với những ngón tay toàn mùi sắt ấy .

Rồi anh phải đi công tác xa .

Lúc đầu thì tôi làm tính cộng . Tôi cộng để thấy anh đã đi được nhiều ngày và tôi cứ mừng theo sự tăng lên của các con số . Sau thì tôi làm tính trừ . Để xem tôi còn phải chờ bao nhiêu ngày nữa..."

Tôi đã vẽ lên bức tranh hạnh phúc của mình toàn những màu sắc sáng . Không biết bao nhiêu kiểu lồng chữ đã hiện lên trên các trang giấy , quấn quít nhau trong các giấc mơ và tung bùng nhảy múa trước mắt tôi .

Bạn bè như chỉ còn chờ chúng tôi điền những con số cụ thể vào tờ thiếp mà họ tưởng tượng ra .

Và mọi việc chắc cũng thế nếu...

Nhưng tôi đã gặp người ấy .

Không biết trong giấc mơ hay ở đâu ?

Người ấy cứ nhìn tôi , một cái nhìn bất ổn mà chẳng giây bầy gì... Da diết , níu kéo , cái nhìn ấy đã không để tôi yên .

Và tôi hiểu tôi sẽ phải chờ gặp người ấy bằng được .

Tôi lại bắt đầu chờ , mà không thể cộng, không thể trừ..."

Rồi anh trở về . Như tất cả những lần khác , để nguyên cả quần áo lấm bụi , anh lao về phía tôi định ôm hôn .

Nhưng... tôi đã đẩy anh ra .

- Có chuyện gì vậy ? - Anh thẳng thốt hỏi .

Im lặng .

- Thế này là thế nào ? - Anh gần như quát lên .

Rồi anh đứng như trời trồng cho đến khi tôi đủ sức thốt lên :

- Em đã có người khác .

- Ai ? Ai ? Ai... - Anh lắc mạnh vai tôi , hỏi đi hỏi lại một câu , lúc lúc càng dồn dập hơn .

- Em không biết...

Đã nhiều năm trôi qua .

Tôi vẫn chờ người ấy .

Mà rất có thể tôi sẽ chẳng bao giờ gặp được người ấy .

Nhưng không hiểu sao tôi cứ đinh ninh người ấy vẫn chờ tôi , phía bên kia cổng sắt...